

Arrest

nr. 106 620 van 11 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Heidarabad (stad Ghazni, provincie Ghazni). U bent een Hazara van etnische origine. U bent zeven jaar naar school gegaan. Uw vader werd een zevental jaar geleden door Taliban om het leven gebracht en uw moeder overleed een jaar later. Sindsdien werden u, uw kleine broertje en uw oudere zus door uw oom aan vaders kant opgevangen. Deze man, een drugsverslaafde en een lid van de Taliban, behandelde jullie zeer slecht. Toen uw zus met een twintig jaar oudere Pashtoen moest huwen, stak ze zichzelf in brand en overleed. Uw oom was een informant van de Taliban. Hij verzamelde inlichtingen over studenten en over personen die voor de overheid of voor organisaties werken. Deze info gaf hij aan de Taliban, die deze mensen dan vermoordden. Kort voor uw vertrek wou uw oom dat u naar Qarabagh zou gaan om u daar aan te melden bij de Taliban. U vreesde dat dit uw dood zou worden en u vluchtte naar uw oom aan moeders zijde die iets verder woont. Deze man vond een smokkelaar die u het land hielp te verlaten. U

kwam naar België en vroeg op 20/12/2012 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met uw oom, een lid van de Taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. U bent niet in het bezit van een document dat uw identiteit, herkomst of reisweg vermag te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan kan worden getwijfeld. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond. Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het profiel dat u zich aanmeet, dat van iemand die inwoonde bij een persoon van de Taliban, niet geloofwaardig is. Ten eerste is het onduidelijk waarom uw oom, een Hazara, voor de Taliban zou hebben gekozen. Zelf geeft u daar geen enkele verklaring voor (CGVS, p.3). Bovendien kent u persoonlijk geen tweede geval van een Hazara die een carrière bij de Taliban ambieerde (CGVS, p.4). Verder kent u geen enkel ander lid van de Taliban uit uw regio bij naam (CGVS, p.7) noch kent u personen die met uw oom samenwerkten (CGVS, p.4,5). Ook dit mag ernstig verbazen. Nog tijdens het gehoor stelt u dat uw oom personen uit de regio bij de Taliban verried maar u kent dan weer geen van de personen die door toedoen van uw oom gestraft werden (CGVS, p.4). Hoe uw oom die informatie over deze mensen aan de Taliban doorspeelde, zegt u al evenmin te weten (CGVS, p.4). U beweert ook dat uw oom al in de tijd van de Taliban als Talib actief was maar u heeft eens te meer geen idee welke functie hij in die tijd had (CGVS, p.7). U stelt verder dat deze oom uw zus verplichtte met een oudere man van Pashtounse origine te huwen en dat zij om die reden zelfmoord pleegde. Echter, u weet niet of die oudere man al dan niet al gehuwd was (CGVS, p.6), u weet niet of het ook iemand van de Taliban was (CGVS, p.6), u kent het beroep van de man niet en op de vraag waarom een Pashtoun met een Hazara vrouw zou willen trouwen, heeft u ook geen antwoord klaar (CGVS, p.7). Dergelijke verklaringen roepen ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel. Verder dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond, bijzonder beperkt is. Gevraagd naar omliggende districten van Ghazni, noemt u Qarabagh, Moqur, Andar en Khogyani (CGVS, p.12). Enkel Andar heeft evenwel een grens met Ghazni. Districten die wél grenzen aan Ghazni, zoals Jaghatu, Dih Yak, Bahrami Shahid en Zana Khan, noemt u dan weer niet. U stelt dat u wel namen van districten kent maar dat u die districten niet kan situeren (CGVS, p.12), wat een opmerkelijke vaststelling is. Op de vraag of men door een ander district moet om naar Qarabagh te reizen, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS, p.12). Dit is opmerkelijk, te meer uw vader in Qarabagh zou zijn vermoord. U stelt dat uw familie oorspronkelijk van het district Jaghori afkomstig is (CGVS, p.12) maar vervolgens blijkt dat u nog nooit gehoord heeft van Sange Masha, de hoofdplaats van Jaghori (CGVS, p.13). Gevraagd naar provincies die aan Ghazni grenzen, noemt u wel Paktya, Paktika en Zabul maar vergeet u Maidan Wardak, Logar, Day Kundi, Uruzgan en Bamyan (CGVS, p.13). Bovendien is het u niet bekend dat Gardez de hoofdstad van Paktya is. U zegt dat Gardez "misschien" een provincie is (CGVS, p.13), wat niet juist is. Dergelijk gebrek aan geografische kennis is verbazend voor iemand die altijd in Ghazni zou hebben gewoond. Verder dient te worden vastgesteld dat u weinig op de hoogte bent van de politieke situatie in uw land van herkomst. Zo kent u geen enkele van de nochtans zeer talrijke politieke groeperingen die Afghanistan telt (CGVS, p.11). Namen van partijen als Harakat en Hezb-e Wahdat, die ruime aanhang kennen onder de Hazarabevolking in uw provincie, lijkt u zich pas te

herinneren als u ermee wordt geconfronteerd (CGVS, p.12). U argumenteert dat u zich niet alles kan herinneren (CGVS, p.12), wat niet overtuigt. Een inwoner van Ghazni, en zeker een Hazara, zou zeer vertrouwd moeten zijn met de namen van deze partijen. Van Hezb-i Islami, volgens de informatie ook een partij met ruime aanhang in uw provincie, heeft u zelfs nog nooit gehoord (CGVS, p.11). Abdullah Abdullah, de belangrijkste opposant van Karzai en grote uitdager bij de presidentsverkiezingen, is u onbekend: u stelt louter dat u de naam al gehoord heeft (CGVS, p.11). De man die derde werd bij die presidentsverkiezingen, Bashar Dost, zegt u wel te kennen (CGVS, p.11). Echter, dat hij een kandidaat was voor de presidentsverkiezingen weet u niet (CGVS, p.11), hoewel hij in Ghazni zijn tegenstanders Karzai en Abdullah Abdullah achter zich liet. Mohaqeq en Khalili, twee belangrijke Hazaraleiders met grote aanhang in Ghazni, zijn eveneens namen die u nauwelijks kan thuisbrengen (CGVS, p.10). U stelt dat Mohaqeq voor de overheid werkt maar dat u zijn functie niet kent (CGVS, p.11). U zegt ook niet te weten welke partijen Khalili en Mohaqeq vertegenwoordigen (CGVS, p.10). Dergelijk gebrek aan kennis van de politieke situatie, zeker met betrekking tot de Hazarabevolking, is zeer merkwaardig. Zelfs over de dood van Abdul Ali Mazari, voormalig leider van Hezb-i Wahdat, weet u zo goed als niets (CGVS, p.11). Nochtans is het een bekend gegeven dat de Taliban deze persoon om het leven brachten. Honderdduizenden Hazara's woonden zijn begrafenis bij en nog altijd wordt Mazari als een volksheld vereerd. Ook als het over de lokale politieke situatie in Ghazni gaat, blijkt uw kennis op meerdere punten serieuze hiaten te vertonen. Zo kent u huidig burgemeester van Ghazni Abdul Basir Noori maar zegt de naam Hakim Ghazniwal, de man die van 2007 tot 2009 burgemeester van de stad was, u niets (CGVS, p.9). Nochtans werd de man in 2010 door de rechtbank van Ghazni wegens corruptie tot twee jaar cel veroordeeld. Als u voorts wordt gevraagd wat u dan weet over Abdul Basir Noori, een persoon over wie naar uw zeggen gepraat werd, blijkt dat uw kennis zich tot zijn naam beperkt (CGVS, p.9). U kent verder wel de naam Osman Osmani (CGVS, p.11), de man die volgens de info de gouverneursfunctie van 2008 tot 2010 waarnam maar u weet helemaal niets over de reputatie van deze persoon: nochtans werd de man corruptie en machtsmisbruik verweten. Zo zou hij betrokken zijn geweest bij de verkoop van valse paspoorten, de diefstal van olieladingen, de smokkel van chromiet en andere duistere zaakjes. De vaststelling dat u nauwelijks iets weet over deze man valt moeilijk te rijmen met uw verklaring als zou het om een "beroemd" man gaan (CGVS, p.11). Verder is het opmerkelijk dat u niet weet wie Ali Shah Ahmadzai is (CGVS, p.9). De man werd in januari 2007 politiefchef van de provincie Ghazni en zou deze functie nog tot in het jaar 2009 waarnemen. Kyal Baz Sherzai, die in 2009 de functie van politiefchef opnam, is volgens u dan weer een voormalig gouverneur van de provincie (CGVS, p.13). Als het Commissariaat-generaal u voorts vraagt of u in uw regio bekende Hazara leiders kent, kan u zich slechts één naam herinneren. U stelt dat Akbar Qasimi bij de overheid is maar dat u zijn functie niet kent (CGVS, p.12). Wellicht bedoelt u hiermee Ali Akbar Qasimi, een voormalig commandant die de wapens neerlegde en in het nationaal parlement zetelt. Het is opmerkelijk dat u zo weinig weet over deze lokale gezaghebbers van de laatste jaren in Ghazni, gelet op het belang van dergelijke figuren in de Afghaanse maatschappij, die in belangrijke mate op een tribale basis gevestigd is. In deze tribale structuren in Afghanistan spelen de reële machtshebbers, zoals gouverneurs, commandanten en stamoudsten een dermate belangrijke rol en oefenen ze een zodanig grote invloed uit op het dagelijkse leven van de gewone burgers, dat mag worden aangenomen dat ze algemeen gekend zijn door de bevolking in de regio waarin ze hun macht uitoefenen. Verder blijkt u niet of onvoldoende op de hoogte van een aantal gebeurtenissen en incidenten die een inwoner van Ghazni niet kunnen zijn ontgaan. Zo stelt u op de hoogte te zijn van de moord op Mullah Shahms maar u zegt er tegelijk bij dat u mentale problemen heeft en u niet veel kan herinneren (CGVS, p.10). U stelt dat er na de moord protesten waren maar u weet niet dat deze op gewelddadige manier werden onderdrukt. De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, heeft het over "a dozen" mensen die gewond geraakten toen het leger het vuur opende op de demonstranten. U spreekt verder over de moord op Allahyar, overigens een incident waarover uitvoerig werd gerapporteerd. U stelt dat Allahyar een Hazara was die voor de overheid werkte (CGVS, p.7). De informatie toont echter aan dat Mohammad Kazim Allahyar geen Hazara maar een Pashtoun is. Verder is het opmerkelijk dat u slechts over een drietal incidenten (vage) informatie blijkt te beschikken. Dit terwijl u stelt dat de Taliban voortdurend mensen doden die voor de overheid of voor organisaties werken en dat zij het ook op studenten gemunt hebben. Op de vraag of u zich een explosie met gewonden in uw stad kan herinneren, zegt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.13). Nochtans was er bijvoorbeeld op 05/09/2010 nog een bomaanslag op een markt in het centrum van de stad waarbij vijftienveertig personen gewond geraakten. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u iets hoorde over de vermoedelijke gifgasaanval op een meisjesschool in de stad, antwoordt u ontwijkend dat u er niet veel details over heeft en dat het ook niet zo belangrijk is omdat het elke dag gebeurt (CGVS, p.13). Voorts bent u niet op de hoogte van de luchtaanval van 27/06/2010 in Alokhel, aan de rand van Ghazni stad (CGVS, p.13). Daarbij werden zeven personen van de Taliban gedood, waaronder ook Mullah Rahmatullah, volgens de informatie een zeer bekend commandant. Het is opmerkelijk dat u, die in het huis van een Talib zou hebben gewoond, deze Mullah Rahmatullah niet kent (CGVS, p.13). Verder kan

u zich ook de beschieting in juni 2010 van het Syed Ahmad Makka Lyceum, een school die u zegt te kennen, niet herinneren (CGVS, p.13,14). Het is niet geloofwaardig dat een inwoner van Ghazni niet beter op de hoogte zou zijn van de incidenten die in de stad gebeurden. Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet in Ghazni gewoond heeft. Zo stelt u het Sanaye Park te kennen maar u weet niet dat dit park van recente datum is. U stelt dat het iets is van het verleden (CGVS, p.10) terwijl uit de informatie blijkt dat het park in 2008 werd aangelegd tegen een kostprijs van twintig miljoen afghani. U bent evenmin op de hoogte van het feit dat bezoekers van dit park tien afghani moesten betalen (CGVS, p.9), iets waartegen overigens werd geprotesteerd. Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. U heeft geen documenten voorgelegd die bovenstaande argumentatie zouden kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij haalt in zijn verzoekschrift ook verschillende verklaringen aan die volgens hem aantonen dat hij wel in Ghazni heeft gewoond. Verder wijst hij er ook op dat hij tijdens het gehoor verschillende keren heeft aangehaald dat hij mentale problemen heeft en stelt hij dat de tegenpartij hier geen rekening mee heeft gehouden.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument voorlegt. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij een *taskara* had maar dat hij die op de boot is kwijtgeraakt en dat hij de *taskara* gezocht heeft maar dat deze in het water was gevallen (gehoorverslag, 2). Hieruit blijkt dus dat verzoeker zijn *taskara* buiten zijn wil zou zijn kwijtgeraakt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat hij zijn *taskara* op de boot van Turkije naar Griekenland zelf heeft vernietigd of weggegooid (verklaring, vraag 26). Deze verklaringen stemmen dus niet met elkaar overeen. Bovendien heeft verzoeker geen enkele poging gedaan om een nieuw identiteitsdocument te verkrijgen. Verzoeker verklaarde hierover dat hij in Afghanistan niemand heeft, behalve zijn broer en zijn oom aan moederszijde, en dat hij met zijn oom geen contact heeft (gehoorverslag, 2). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker geen contact zou kunnen opnemen met zijn oom. Verzoeker verklaarde immers dat zijn oom op vijftig meter woonde van de oom bij wie hij verbleef (gehoorverslag, 8). Verzoeker weet dus waar zijn oom woont en zou hem dus kunnen aanschrijven. Bovendien mag ervan uitgegaan worden dat verzoekers oom hem zal willen helpen aangezien hij eerder verzoekers reis betaalde en de smokkelaar zocht. De Raad stelt dus vast dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument voorlegt, uiteenlopende verklaringen aflegt over het identiteitsdocument dat hij had en ook geen enkele poging doet om een nieuw identiteitsdocument te verkrijgen, hoewel hij daartoe de mogelijkheid heeft. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De Raad is verder van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat verzoekers geografische kennis van de regio waar hij altijd zou hebben gewoond bijzonder beperkt is. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de vragen naar schoolse kennis peilden en dat hij weliswaar zeven jaar

naar school is geweest maar dat hij niet kan lezen of schrijven en naar Westerse normen dus eigenlijk analfabeet is. Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Van iemand die zeven jaar naar school is geweest mag toch enige geografische kennis van zijn land en zijn streek worden verwacht. Bovendien komt verzoekers uitleg ook niet overeen met zijn eerdere verklaringen. Tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen antwoordde hij immers bevestigend op de vraag of hij Dari kan lezen (gehoorverslag, 2).

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker weinig op de hoogte is van de politieke situatie in zijn land en van de lokale politieke situatie in Ghazni. Verzoeker verklaart dit door te stellen dat hij een jongeman is die niet geïnteresseerd is in politiek en dat hij geen toegang had tot internet, radio en televisie. Dit kan verzoekers beperkte kennis echter niet verklaren. De vragen van de commissaris-generaal vereisen immers geen doorgedreven kennis van de politiek. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij wel nieuws hoorde en kon hij verschillende lokale radiostations noemen (gehoorverslag, 9). Van iemand die meer dan twintig jaar in Afghanistan heeft gewoond en zeven jaar naar school is geweest mag dan ook een betere kennis van de politieke situatie in zijn land en zijn streek worden verwacht.

Verder heeft de commissaris-generaal ook vastgesteld dat er verschillende incidenten zijn waarvan verzoeker niet op de hoogte is, zoals een bomaanslag op een markt in het centrum van de stad waarbij vijftien personen gewond geraakten of de luchtaanval in Alokhel, aan de rand van Ghazni-stad, waarbij zeven taliban werden gedood of de beschieting in juni 2010 van het Syed Ahmad Makka Lyceum, een school die verzoeker zegt te kennen. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er bijna dagelijks incidenten plaatsvonden waarbij gewonden of doden vielen zodat na verloop van tijd de aandacht voor incidenten wat afzwakt. Desondanks is de Raad van mening dat het feit dat verzoeker van deze incidenten niet op de hoogte is eens te meer aangeeft dat verzoeker niet van Ghazni afkomstig is.

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het gehoor verschillende keren heeft aangehaald dat hij mentale problemen heeft en stelt dat de tegenpartij hier geen rekening mee heeft gehouden. De Raad stelt echter vast dat verzoeker die mentale problemen niet aantoonde, bijvoorbeeld door een geneeskundig getuigschrift. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen vooral dat hij niet kan slapen en nachtmerries heeft en bezorgd is om zijn jongere broer. Dat betekent echter nog niet dat verzoeker problemen heeft om zich dingen te herinneren.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift verschillende verklaringen aan die volgens hem aantonen dat hij wel in Ghazni heeft gewoond. Het gaat om de school waar hij naartoe ging, of er in zijn streek vooral Hazara's wonen, waar men drugs kan kopen, waar de Pasjtoen wonen in Ghazni, lokale radiostations, parken in Ghazni en plaatsen dichtbij Heidarabad. Deze verklaringen tonen echter niet ontegensprekelijk aan dat verzoeker zijn hele leven in Ghazni heeft gewoond. Het gaat immers om zaken die ingestudeerd kunnen worden, waardoor ze geen uitsluitel kunnen geven over verzoekers beweerde herkomst. De kennis die verzoeker wel tentoonspreidde, weegt dan ook niet op tegen de kennis die hij ontbeerde.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde herkomst.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen.

Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

2.2.3. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER